

Розмальована мама

Джаклін Вілсон

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Маргаритка

Я прокинулася ні світ ні зоря – за вікном ледве сіріло. Серце вискакувало із грудей. Я помацала довкола себе у пошуках шовкового шалика. Завжди беру його з собою в ліжко. Зірка називає його моїм обіймасиком; коли вона на мене гнівається, то ховає його.

Страх не зникав. І тільки тоді я згадала!

– Зірко! – я зіскочила з ліжка і підбігла до сестри. – Прокидайся. Вже ранок. Ну, майже. Як гадаєш, Маргарита прийшла?

– Іди й сама поглянь! – буркнула Зірка, не розплющуючи очей.

Я боялася йти дивитися. Боялася, що вона повернулася і зараз у відповідному стані. Боялася, що вона повернулася, і не сама. Боялася, що її досі не було...

– Сходи ти, Зірко, – почала благати я, – ти старша!

– Мене запарило бути старшою! Запарило завжди отримувати всі синці. О, як же мене це все запарило! – огризнулася Зірка, її голос завмер, я подумала, що сестра плаче.

– ОК, я перевірю, – сказала я і пішла.

Моє серце гатило в груди, наче невеличкий кулачок.

– Не будь дурною, – прошепотіла я сама до себе голосом Зірки. – От побачиш, вона повернулася, от побачиш – вона зараз у ліжку спить міцно-преміцно. Просто треба зазирнути разочок...

Я вийшла з нашої кімнати у коридор і зупинилася біля відчинених дверей Маргаритиної кімнати. Увечері вони були зачинені, чи ні? Не могла згадати. Я бачила звідти краєчок її ліжка, але покривало було не розстелене, не визирала з-під ковдри рука чи нога.

– Вона згорнулася калачиком, підбігала під себе ноги. Тому ти її й не бачиш. Вона постійно так спить. Зайди і глянь! – наполягала я.

Я стояла там більше хвилини. Тоді пошепки погукала її на ім'я. Тиша. Я увійшла до її кімнати – там було порожньо. Я одразу

зрозуміла це, але все ж відгорнула краєчок ковдри, і навіть припідняла подушку, так ніби Маргарита була такою малою, що могла б під нею вміститися.

Зазирнула під ліжку і навіть помацала там рукою. Стираючи з долонь пиліюку, я гарячково міркувала, що ж робити далі.

Зазирнула до ванної та туалету. Забігла на кухню, уявляючи нереальну картину Маргарити, яка підсмажує тости для раннього сніданку. На кухні теж нікого не було. Тільки з крана капала вода: кап, кап, кап... Ніхто з нас не вмів міняти змішувач. Я тупо витріщалася на нього, доки не запекли очі.

Повернулася до Зірки. Вона й досі лежала під ковдрою, але, судячи з її дихання, – прокинулася і слухала.

– Її нема.

Зірка сіла на ліжку. Я чула, як вона проковтнула клубок у горлі. Я майже чула, як крутяться коліщатка думок у її голові.

– У туалеті перевір, – сказала вона.

– Дивилася вже. Нема.

– Котра зараз?

– Пів на шосту.

– Ох, – злякано видихнула Зірка. – Ну, може, вона й не планувала повертатися до сніданку.

– Зірко, і що як... А якщо вона не повернеться?

– Мусить.

– Але раптом з нею щось погане сталося?

– З поганими нічого поганого не стається, – відмахнулася Зірка і взяла мене за плечі. – Та ну, вона точно зустріла якогось хлопця і зараз вони разом.

– Але ж чому б вона лишалася на цілу ніч? – запитала я, сідаючи біля Зірки.

– Ну, раніше ж залишалась... Гей, ти холоднюча!

– Вибач...

– Дарма. Ходи до мене.

Зірка притиснула мою змерзлу спину собі до живота, обхопила мене ногами і руками, міцно-преміцно.

– Ой, Зірочко... – заплакала я.

– Гей, не ний, замочиш мені всю подушку.

– З нею ж все добре, правда?

– Ні, з нею все погано, але вона щомиті має повернутись. Ми зараз ляжемо досипати, а коли прокинемось – вона вже буде вдома наспівувати одну зі своїх дурнувятих пісеньок. Гаразд?

– Гаразд, – зітхнула я. – Добре, коли ти добра до мене...

– Ну, злитися на тебе нецікаво. Це як дати копняка Бембі. Нумо, треба спати.

– Мені подобається Бембі, – зітхнула я і стала уявляти найкращі уривки з того мультика. Пригадала, як Бембі грався у квітах, довкола щебетали пташки, а зайчєня вистукувало на пеньку, мов на барабані... Раптом у моїй уяві виникла зовсім інша картина.

– Чого знову тремтиш? – спитала Зірка.

– Маму Бембі вбили, – прошепотіла я.

– Ой, Фінно, замовкни та спи.

Я не могла заснути. Як і Зірка. Хоча сестра спершу вдавала, ніби спить. Ми кожних десять хвилин переверталися, припасовуючись одна до одної, наче ложки. Я намагалася лічити до ста, переконувати себе, що Маргарита повернеться до десяти... І до двохсот... І до трьохсот...

Хотіла притулити до себе шовковий шалик, але він лишився у моєму ліжку. Натомість я притулила до обличчя краєчок простирадла. Я заплющила очі, але в моїй голові увімкнувся маленький телевізор і показував усе, що тільки могло трапитися з Маргаритою. Стало так лячно, що я тицьнула себе кутиком простирадла в око. Мені дуже заболіло, але телевізору хоч би що. Спробувала наспівувати щось, аби його не чути і врешті тицьнулася

головою в подушку – а раптом це допоможе позбутися картинки?

– Що ти там виробляєш? – спитала Зірка.

– Та просто вмощуюся зручніше.

– Яюсь дивно ти вмощуюся.

– Це просто щоби не думалося усьаке різне... Це так страшно.

– Послухай. Нумо розповідати одна одній справжні страшні історії. Тоді ми про це й не будемо думати, правда? Ось наприклад, яюсь я ночувала у подружки і там було кіно про дівчат у хаті, які тако-о-ого наворожили іншій дівчині... Тож коли вона встала з ліжка, то потрапила ногою просто у велику повзучу купу павуків, слимаків та змії! А вона як заверещить, як побіжить, а тоді всі інші змії попадали їй на голову і обкрутилися довкола її шиї, а тоді поповзли вниз під одяг...

– Замокни, о, замкни! – загорлала я. Але це допомогло – раптом усе стало просто: лише ми двоє граємося у страшилки. Стало навіть трохи весело.

Я жодних страшних фільмів не бачила, та дуже добре їх вигадувала. Зірка мені яюсь розповіла про чоловіка, який помер, а тоді повернувся вбити усіх тих дітей, а пальці в нього були – як довгі ножі, так що він міг роздирати людей навпіл.

Настав мій час!

– Я знаю кращого привида. Справжнього. Містера Ролінга!

Містер Ролінг був стариганом, який жив над нами. Він уже хворів, коли ми в'їхали, і знав, що помирає, тож він сказав, що залишить своє тіло медичній науці. Довелося спитати у Зірки, що це значить, а коли вона мені пояснила, мені снилися кошмари про те, як студенти-медики відрізають від містера Ролінга шматочок за шматочком.

– Він не може бути страшним. Він був дуже кльовий старий, – заперечила Зірка.

– Ага, то він був, коли жив, але тепер він дуже-дуже страшний, бо ті студенти виколупали йому очі, і в нього тепер жахливі криваві очниці, а ще вони зрізали у нього з тіла великі смуги шкіри. І вирвали йому печінку й нирки, а кишки пошматували, і вони висять такі слизькі, смердючі, а решта все гниє, тож коли він ходить, від нього відпадають маленькі плісняві клаптики, як лупа, тільки велика. І він так жалкує, так жалкує, що залишив своє тіло медичній науці, тому що йому так болять, що він встає щоночі зі свого столу для розтинів та човгає назад сюди, де він любив жити, він, може, і зараз нагорі. Так, і він думає, мені подобається та Зірка, вона завжди була до мене мила, піду, може, подивлюся, як вона там, і він іде, Зірко, він просувається, розсипаючи личинок, він усе ближче й ближче...

Крек!

Ми обидві скрикнули. А потім ми завмерли й прислухалися, бо то могла нарешті бути Маргарита.

Але тут ми почули, як на кухні зашумів бойлер. То просто увімкнулася система нагріву води.

– Ну добре, – мовила Зірка. – За хвилину й помитися зможемо.

– Давай ще раз подивимося по хаті. Вона могла тихенько зайти, коли ми вляглися. Ми могли поснути й не помітити, – запропонувала я.

Ми обидві обійшли усю квартиру, хоча й знали, що Маргарита не могла отак повернутися. А потім ми взяли й помилися разом, бо вода не нагрілася, щоб вистачило на дві ванни. Було так, ніби ми знову малі дівчатка. Зірка помила моє волосся, а я – її. Мені завжди хотілося бути на неї схожою. Особливо я заздрила її гарному довгому білявому волоссю. У мене самої мишаче, і таке тонке, що не тримається єдиною хвилиною, вже коли доростає мені до плечей.

Мабуть, Зірка була схожа на її батька, а я – на мого. Жодна з нас не була схожа на Маргариту, тільки наші очі були трохи

зеленкуваті, від її зелених.

– Відьмині очі, – казала Маргарита завжди.

Зірчині очі були синюваті-зелені, мої – більше сіро-зелені. Маргаритині були смарагдові, такого найглибшого, блискучого променистого кольору, як луки влітку, водорості та потаємні озера. Інколи Маргаритині очі сяяли так нестримно, що здавалося, ніби вони крутяться у неї в голові, як феєрверки, і від них відлітають іскри.

– А якщо Маргарита... – почала я.

– Годі якщокати, – урвала мене Зірка. – Слухай, ти ж себе вважаєш перукаркою, так? А в мене у волоссі ще повно мила! – Вона вилила собі на голову кілька глеків води й почала витиратися насухо.

Я дивилася на неї.

– Чого зириш? – спитала Зірка різко.

А я не могла не зирити. Так дивно було бачити її з грудьми. Я подивилася на свої, але вони ще були пласкі, як у хлопця.

– Два прищики, – гмикнула Зірка. – Повернися, спину витру.

Ми одяглися у школу. Тобто так, як ми одягаємося у школу. Я – у старе плаття Маргарити, яке вона для мене підрізала, чорне, із вишитим срібним місяцем та зірками. Я його називала своїм відьминим платтям і гадала, що воно гарне. Воно й досі пахло Маргаритиними парфумами. Я понюхала його ще раз.

– Що, потом смердить? – спитала Зірка.

– Ні!

– І чого ти досі носиш це старе дрантя, не розумію. Тебе ж висміють.

– Мене й так висміють.

Зірка колись носила значно дивніші речі, коли ще ходила у мою школу, але над Зіркою ніхто не сміявся. Вона змінилася, коли вийшла з початкових класів. Вона вдягала справжню шкільну

форму, бо вона цього хотіла. Вона викачала гроші з Маргарити, щойно як та їх отримала на пошті, пішла на шкільний розпродаж і купила собі жакливу сіру спідницю та піджак, білі блузки та навіть краватку.

Вона трохи перешила форму, коли перейшла у восьмий клас – вкоротила спідницю, щоби була вище колін, почепила на відлогах піджака кілька значків. Так усі дівчата у старшій школі робили, щоб вирізнитись. Зірка не хотіла більше вирізнитись по-своєму.

Роздивившись себе у дзеркалі, вона переключилася на мій одяг.

– Пропахла потом, чи ні, але це плаття треба випрати.

– Ні, тоді воно зіпсується!

– Воно й так зіпсоване. І комір ззаду відірвався... Стривай, я його пришпилю.

Вона пришпилила мені ззаду важкий комір і випросталась.

– Гаразд, – сказала вона і зиркнула на стіл, де стояли наші три чашки, три ложки і три тарілки, як із казки про Трьох ведмедів.

– Я не голодна, – швидко сказала я.

– Я так само, – кивнула Зірка, – Знаєш що? Маргарита забрала гаманець, але ми маємо фунт, який я знайшла у парку. Купимо шоколадку дорогою до школи.

– А нам точно треба туди йти?

– Точно.

– Але ж...

– Якщо залишимося чекати тут, буде тільки гірше. Треба обом піти до школи, як звичайно. Тільки ти ж нікому не казатимеш, що Маргарита пропала, так?

– Невже вона справді... пропала?

– Я не знаю. Але якщо ти почнеш триндіти про це все, або й просто нипатимеш туди-сюди із кислою мармизою, то якийсь причепа-учитель неодмінно почне допитуватись, що там сталося, увімкне мигалку, і тоді, чесно тобі кажу, Фінно, тоді вони

натравлять на нас соціального працівника, і ми обидві опинимось у сиротинці.

– Ні! – зойкнула я.

– Може, навіть не разом.

– Припини!

– Тому тримай рота на замку і поведься так, ніби ти найщасливіша дівчинка у світі. Словом, не будь, як зараз. Ану усмішку!

Я спробувала. Зірка зітхнула і пригорнула мене.

– Вона точно буде вдома до нашого повернення.

– Тоді треба написати їй записку.

– В сенсі? – не зрозуміла Зірка.

– Ну, написати, що з нами все добре, – пояснила я.

– Ага, типу вона переживала, чи з нами все добре, минулої ночі!

– пирхнула Зірка.

– Вона ж не винна у тому, що така...

– Ні, вона винна! – крикнула сестра і потягла мене слідом за собою з квартири.

Коли ми вже були на сходах, я вигадала, що хочу в туалет, і Зірка дала мені ключ. Я помчала нагору і увірвалася до помешкання. Там видерла аркуш зі шкільного зошита і поспіхом нашкрябала:

Пешли в шоклу. СкорOVERнемсь. Спотіваюся у тебе все гаразд. Любимо дуже дуже сильно тибє – Фінна і Зірка.

І ось я вже знову мчу сходами донизу. Місіс Люфт вийшла до дверей у нічній сорочці. В її волосі, наче срібні слизняки, виблискували бігуді.

– Я вам, дівчата, сто разів казала не гасати сходами вгору-вниз, так, що у мене у квартирі все трясеться. Ще сходи проломите. Я житловому кооперативу сто разів жалілася, але вони нічого не роблять! І дивися, куди мчиш, сходи під тобою вломляться!

Я завмерла і витріщилася униз на дерев'яні сходи. Уявила, як сходинка проломлюється піді мною – і я лечу в чорну невідомість... Вниз я спустилася навшпиньках, затамувавши подих.

– Гайда, Фінно, запізнимось! – поквапила мене Зірка, а коли я підійшла, то прошепотіла мені на вухо: – Та стара бабера верзе казна-що!

Я хихикнула. Місіс Люфт зневажливо скривилась і склала руки на своїх обвислих старечих грудях.

– Як там ваша матінка? – спитала вона.

Я знову завмерла.

– Дякую, добре, – відповіла Зірка.

– Більше не чудить? – далі допитувалася місіс Люфт.

– Не розумію, про що Ви, – відрубала Зірка і вхопила мене за руку: – Ходімо, Фінно.

– Зірка та Фінна, – пробурмотіла місіс Люфт і похитала головою.

– От же ж стара корова, – вихопилося у Зірки, коли ми вже опинилися надворі.

– Саме так – стара корова! – гаряче підхопила я, уявивши, що у місіс Люфт з бігудів стирчать роги, а тонку нейлонову сорочку відпинає вим'я.

Зірка зайшла до місцевої крамнички і купила нам один на двох батончик «Марс». Я жадібно вгризлася у липку нугу, мене аж переповнювало смаком шоколаду...

– Обоємно батончики «Марс»! – захоплено вигукнула я.

– Я теж, – кивнула Зірка. – Добре ж ми придумали, так? Гаразд, після обіду чекай мене біля виходу зі школи, домовились?

– ОК, – кивнула я і постаралася усміхнутись так, ніби була найщасливішою дівчинкою у світі.

– Ось, доїж «Марс», – сказала Зірка і тицьнула мені в руку останній шматочок своєї половини батончика.

Вона побігла, щоби приєднатися до гурту старшокласниць, які саме виходили зі шкільного автобуса. Я ж почувалала до початкової школи «Голлібрук». Майже всіх приводили їхні матері, навіть шестикласників. Маргарита рідко коли відводила мене до школи. Зранку вона переважно валялася у ліжку. Я не ображалась. Так було простіше. Я не любила згадувати про ті рази, коли вона таки приходила разом зі мною, заходила до школи чи балакала з учителями.

Я побігла, щоби не думати про це, а на вході сім разів доторкнулася долонею до шкільних воріт – на щастя.

Не допомогло. Ми мусили розділитися на пари, щоб учитися писати листи – і ніхто не хотів бути у парі зі мною. Мені випало писати листа до Ронні Чарлі. Він сказав «блін» і відсунувся від мене подалі, щоб і не бачити. Тож я написала довгого листа самій собі, а міс Гілл насварила мене, що я не слухаю інструкції, й поставила мені нуль балів з десяти.

Ронні Чарлі розізлився на мене, сказав, що так нечесно – адже він теж заробив нуль – і сказав, що це я у всьому винна. А тоді ще просичав, щоб учителька не чула, що він із друзями зроблять мені на перерві.

– Ой-ой, як страшно! – пирхнула я найсміливішим Зір-чиним голосом.

Тільки насправді я злякалася Ронні Чарлі – дуже вже багато друзів у нього було. Всю обідню перерву я переховувалася у гардеробі. Стояла на лавці й дивилася на подвір'я. Ронні Чарлі зі своєю бандою напосіли на Совуна Моріса замість мене. Я почувалася винною перед сердешним Совуном, але нічого не могла вдіяти. Пройшлася гардеробом, розглядаючи куртки і піджаки, уявляючи, як би прикрасила їх Маргарита – стрічку там, вишивку сям, тут – кельтський візерунок, отут – вогнедишного дракона... Тут мене й застукала місис Дунстан – заступниця директора. Вона

саме відводила у медпункт якогось меншачка, який упав на майданчику. Я відскочила від чиєїсь куртки, мов обпечена.

Місіс Дунстан почала допитуватись, що я тут роблю, і чи знаю я, що дітям не можна заходити до гардероба на перервах. Я почервоніла, бо не люблю, коли мене вичитують. Місіс Дунстан нахмурила брови.

– І чого це ти мацала ту куртку, гм?

Тепер я була не просто червоною, а аж брунатною.

– Ти ж не шастала по чужих кишнях, правда?

Я стояла, мов громом прибита.

– Я не злодюжка! – вигукнула я.

– Я цього не казала, – озвалася місіс Дунстан. – А тепер біжи й гляди, щоб я тебе тут більше не бачила.

Я була ладна тікати геть зі школи, мчати додому, але самій там було б іще гірше – мусила зачекати на Зірку. Я пам'ятала свою обіцянку. Високо задерла голову, стиснула губи й покрокувала геть так, ніби мене нічого у світі не турбувало, спиною відчуваючи погляд місіс Дунстан.

Вийшла на майданчик за тридцять секунд до дзвоника. Тридцять секунд тягнуться ой як довго, коли банда Ронні Чарлі викручує тобі руки і лупить під дих.

По обіді ніяк не могла зосередитись. Все думала про Маргариту і чи вона вдома. Намалювала ручкою її тату–маргаритку – з повною квіткою, загостреними листочками і витким стеблом. Потім перемалювала її знову і знову. Потім нахилилася до самого малюнка й почала шепотіти їй ім'я. Уявила, що це єдиний спосіб повернути її додому цілою та неушкодженою.

– До кого вона говорить?

– Сама до себе!

– Ото скажена!

– Як і її матінка!

Я обернулась до Кайлі Річардз та Івонни Мейсон і плюнула на них. Потрапила просто на Кайлін зошит із математики. Я гризла ручку, тому слина була чорнильна і синіла на сторінці брудною плямою.

Кайлі закричала.

– Фу! Вона обплювала мені зошит! Ледь на мене не попало! А раптом я тепер чимось заражуюся? Вона гидка!

Місіс Гілл сказала Кайлі вгамуватися і не бути такою мелодраматичною. Сама витерла слину промокашкою, а тоді взялася за мене.

– Що з тобою таке сьогодні?

Я склала руки, підвела підборіддя й усміхнулася так, ніби мене ніщо у світі не обходить. Отак мене й виставили з класу за неповагу. Після уроків міс Гілл прочитала мені довгу нотацію про те, як треба поводитися. Вона так довго мене вичитувала, я аж почала переживати, що запізнюся до Зірки і вона чого доброго вирішить, ніби я вже пішла додому сама й не дочекається мене!

– Та ти мене навіть не слухаєш! – вигукнула міс Гілл. – Якась ти схвильована. Щось сталося?

– Я переживаю, що пізно прийду додому, міс Гілл, – відповіла я.

Міс Гілл помовчала, а тоді спитала:

– Вдома все гаразд?

– О, так, чудово.

– Твоя матір...

– Вона теж чудово, – майже проспівала я.

Міс Гілл це не переконало. Але вона махнула рукою, даючи зрозуміти, що я вільна. Я одразу ж рвонула геть, доки вона не передумала.

Я прибігла до старшої школи разом із дзвінком з уроків. Зірка вийшла однією з перших, сама, без друзів.

– Невже ти комусь розказала?

– Ні, жодній живій душі, присягаюсь!

– Добре. Вибач. Я знала, що ти не розкажеш.

Дорогою додому ми мовчали. Коли дійшли до нашої вулиці, я ухопила Зірку за руку. Вона не висмикнула свою долоню з моєї – її руки були такі ж вологі, як і мої.

• • •

Далі — у повній книжці «Розмальована мама».
nashaknyga.com.ua